

спадщину, використання найманої праці, вирощування будь-яких сільськогосподарських культур. При цьому за державою залишалося право регулювати ринкові відносини, а також визначати основні параметри розвитку сільського господарства і економіки загалом. Поворот в аграрній політиці, який віддавав перевагу розвитку дрібного селянського господарства, не зміг поліпшити фінансове становище, цей крок уряду був явно запізнілим.

Уряд, провівши радикальну антифеодальну аграрну реформу, не зміг вибрати оптимальний варіант подальшого розвитку села і не зміг ні економічно, ні технологічно перетворити сільське господарство. Щодо технічної оснащеності воно залишилося на рівні імператорської Ефіопії [1].

Розвиток країни після 1991 року характеризується складною і одночасно неоднозначною ситуацією. Уряд, проголосивши курс на лібералізацію сільськогосподарського виробництва та економіки загалом, ще не створив чіткої законодавчої основи для цього. Нова конституція (1992 р.) носить досить суперечливий характер в основоположних питаннях власності, що може в подальшому блокувати прийняття будь-яких законів, пов'язаних із землею і власністю. А як показує досвід аграрних перетворень в Ефіопії, суперечливість політики - основна небезпека на шляху будь-яких реформ, у будь-якій країні.

Ефіопія залежить у великій мірі від сільського господарства, як двигуна економічного зростання і намагається посилити систему управління земельними ресурсами. Існуюча система заснована на конституції федерального уряду, яка винятково дарує право власності на сільську і міську землю державі і людям Ефіопії. Конституція дає права землекористування людям, а також свободу передавати права на застосування. Права землекористування в країні можуть бути успадковані, пожертвовані, орендовані і передані, але не закладені.

Список використаних джерел

1. Вікіпедія [Електронний ресурс] - режим доступу:
<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%95%D1%84%D1%96%D0%BE%D0%BF%D1%96%D1%8F>
2. Глава: Государства Африки Эфиопия [Електронний ресурс] - режим доступу:
<https://studfiles.net/preview/2383872/page:85/>

УДК 323.3

НАРИС ІСТОРІЇ РОЗВИТКУ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН, ЗЕМЛЕУСТРОЮ, КАДАСТРУ В ТУРЕЧЧИНІ

Тараненко Р.В., студ.гр. ГЗ-161

Науковий керівник: Іванишин В.А., д.геол.н., професор
Чернігівський національний технологічний університет

Предметом вивчення є історичне формування земельних відносин і процесу організації землеустрою.

Метою вивчення є формування системи знань про історію землеустрою, землекористування та кадастру.

Основними завданнями є:

- вивчення розвитку землекористування в Туреччині на протязі всієї історії розвитку держави
- завдання, функції, і принципи земельного реєстру та кадастру.
- огляд сучасного стану системи кадастру і державної реєстрації нерухомості.

Туреччина, держава на Близькому Сході. Офіційна назва країни: Турецька Республіка. Столиця: м.Анкара. Населення країни в 2013 становило 80,7 млн. осіб. Вона простягається із заходу на схід приблизно на 1450 км, а з півночі на південь - на 480 км.

На території Туреччини через її географічне положення, проходила і проходить умовна грань між Сходом і Заходом [1].

Проблема землеустрою в Туреччині дуже актуальна, тому що створення системи реєстрації землі та іншої нерухомості почалося практично з нуля за давніх часів. Хоча кадастрова система з'явилася за часів Оттоманської імперії ще в 15 столітті. Перша організація, яка займалася веденням земельного кадастру, була створена після переходу Туреччини до приватної власності на землю 21 травня 1847 року. Вона отримала назву «Офіс державного реєстру». Проте за останні 100 років в історії країни відбулося стільки потрясінь, що це не могло не позначитися на системі державного управління та розвитку майнових відносин. Перехід від османського правління до світської демократичної держави стався дуже стрімко і для багатьох досить несподівано. Система кадастрової справи та картографії Туреччини відчувала труднощі протягом усього періоду розвитку. Адже в країні були політичні війни і три військові перевороти. Після того як до влади прийшов Мустафа Кемаль в (1923-1938р.) були зроблені перші кроки з обліку земельного фонду. В 1924 році з'явився Генеральний директорат земельного реєстру і кадастру (GDLRC). У 1925 році спеціальним Законом до нього була приєднана кадастрова служба і розпочаті роботи з картографування території країни. Ці карти використовувалися до 1956 року. У 1962 році на основі даних аерофотознімання були створені перші точні фотоплани, а на їх основі топографічні карти і плани. У 1982 році була прийнята Конституція Республіки Туреччина в якій закріплені конституційні основи правового режиму земель та інших природних ресурсів [2]. Управління земельними ресурсами Туреччини

здійснюється Генеральним Директоратом земельного реєстру та кадастру який перебував в структурі Міністерства навколишнього середовища та територіального планування. У грудні 2010 року почав діяти Закон №6083 «Про організацію та обов'язки Генерального директорату із земельного реєстру і кадастру». Цей закон визначає функції Генерального директорату земельного реєстру і кадастру (GDLRC). В структуру директорату GDLRC входить центральний і 24 регіональні офіси. В останніх є 81 кадастровий підрозділ і 970 підрозділів земельного реєстру [3].

У структуру Центрального офісу директорату входять 13 департаментів. Генеральний Директорат земельного реєстру та кадастру очолює Генеральний директор. Управління департаментами головного виду діяльності та допоміжними службами здійснює заступник генерального директора. При генеральному директорові функціонує Рада земельного реєстру і кадастру. Також була створена Автоматизована інформаційна система земельного кадастру і реєстру TAKBIS. TAKBIS - один з найбільш фундаментальних проєктів Турецького уряду. Система призначена для накопичення, інтеграції, зберігання і поширення інформації за запитами про все нерухоме майно країни і правах на нього. Користувачами TAKBIS є не тільки Генеральний директорат земельного реєстру і кадастру GDLRC, але і служби експлуатації підземних інженерних споруд, служби Міністерства лісового господарства, муніципалітетів, Міністерств юстиції, фінансів, сільського господарства, транспорту, громадських робіт, надзвичайних ситуацій, банки. При цьому система TAKBIS взаємодіє з центральною демографічною інформаційною системою MERNIS [3]. Спеціалістами компанії Netcad було прийнято рішення створювати загальну платформу для вирішення приватних задач. Вона досить швидко набула широкого поширення, тому що мала зручний і простий інтерфейс, до того ж повністю турецькою мовою, вирішувала завдання, властиві як САПР, так і ГІС. Була розроблена Web-ГІС-система NETGIS Server, яка зараз дуже широко застосовується в Туреччині. Зараз користувачі інформаційних систем і програмного забезпечення Netcad це 2013 адміністрацій, організацій і фірм, серед них кадастрових управлінь понад 600, муніципальних утворень 850. Дисципліни, пов'язані з ГІС і САПР, на основі продуктів Netcad вивчаються в 82-х університетах. Система має серверну платформу, яка візуалізує дані і накладає їх на віртуальні моделі місцевості і карти Google.Earth. Наявність муніципальної ГІС також відкриває широкі можливості для місцевих жителів і туристів. Доступ до електронних карт міст реалізується через Web. Зараз в Туреччині кадастровий облік закінчений на 95% території. 5% земель -це території, де продовжували облік через становлення системи лісового кадастру. Муніципальне і територіальне планування охоплює території, де проживає 85% населення країни [2].

Список використаних джерел

1. Волков С.Н. Управління земельними ресурсами, земельним кадастром, землеустроєм і оцінкою зе-мель (зарубіжний досвід) / Під ред. С.Н. Волкова, В.С. Кислова. –М: Технологія ЦД, 2003. –378с.
2. Гочер Т. Журнал « ГЕОпрофіль » № 3 2010р. стаття "ГІС в кадастрі Туреччини". 8с.
3. Видання GDLRC : Sedat Bakisi. Land Registry and Cadastre in Turkey // General Directorate of Land Registry and Cadastre. Second Edition. – Ankara. □ 2018. 48 p.

УДК 323.3

ОСНОВНІ РИСИ СУЧАСНОГО РОЗВИТКУ ЗЕМЛЕУСТРОЮ В КАНАДІ

Пантроп М.С., студ.гр.ГЗ-161, **Іванишин В.А.,** д.г.н., професор
Чернігівський національний технологічний університет

Канада - друга після Росії країна за розмірами території. Її площа становить 9976,1 тис. км. кв. (997,6 млн га). Населення - 30,3 млн чол. В сільськогосподарському виробництві використовуються 68 млн га (7% території), рілля займає 5% загальної земельної площі, а оброблювані землі-4% території (41 млн га). За кількістю оброблюваних земель Канада займає 5 місце в світі. Щільність населення в країні невисока - 3 чол. на 1 км. кв. Землезабезпеченість становить 33,3 га загальної площі на людину, в тому числі 2,42 га сільськогосподарських угідь і 1,5 га ріллі.

Канада - індустріально-аграрна країна з високим рівнем розвитку економіки. У сільській місцевості проживає 20% населення, в містах - 80% Рівень життя населення-один з найвищих в світі. Сільське господарство Канади відрізняється високим ступенем товарності та механізації праці.

Головним фізико-географічним фактором, що обмежує розвиток сільськогосподарського виробництва Канади, є клімат. У західній частині країни він м'якший (помірно морський і перехідний). Східні райони держави відносяться до області мусонного клімату, тут родючі ґрунти і мовчазний рельєф місцевості. У південно - центральній частині Канади, в основному в межах провінції Саскачеван та Манітоба, значну територію займають зони лісостепу і степу, що представляють північне продовження Великих рівнин США. Але найцінніші сільськогосподарські угіддя зосереджені в провінції Онтаріо

Велика частина земель сільськогосподарського призначення (98%) знаходиться в приватній власності, інші представляють федеральний резерв або складаються у веденні Фермерської кредитної